

HỒI THỨ HAI

THẠCH TRANG CHÚA THEO DÕI BỌN KIM ĐAO

Thầy ma hành động rất chậm chạp. Y bửa hết hơn chục chiếc bánh mà mất một khoảng thời gian chừng chầy hết nén hương. Y tìm mãi không thấy bánh nữa mới từ từ quay đầu lại dường như để dòm ngó bốn phía xem còn nữa không.

Gã ăn xin đột nhiên nhìn ra thấy một vật thì hồn vía lên mây.

Nguyên gã nấp ở trong góc bức tường, ánh trăng từ phía sau lưng phản chiếu lại bóng gã in xuống mặt đất. Bóng này đầu bù tóc rối ở ngay bên thầy ma.

Gã ăn xin chợt thấy chân tử thi nhúc nhích. Không hiểu từ đâu đem đến cho gã một luồng dũng khí. Gã kêu lên một tiếng rồi co giò chạy tuốt.

Thầy ma trong cổ ầm ồ la lên:

-Bánh nướng, bánh nướng!

Rồi cũng cất bước đuổi theo.

Gã ăn xin vấp phải quãng dây nên ngã lăn xuống đất.

Thầy ma liền thò tay ra toan nắm lấy lưng gã. Gã ăn xin lăn đi một vòng tránh khỏi rồi co giò chạy.

Thầy ma lồm cồm mãi không dậy được. Y chống tay xuống đất một hồi mới đứng lên nổi. Nhưng chân y dài, bước xa. Tuy y vừa đi vừa lảo đảo như người say rượu mà chỉ mười mấy bước đã đuổi tới sau lưng gã ăn xin.

Gã ăn xin chạy gần đến gốc cây thì chợt nhớ ra có người nói thầy ma không chạy quanh được. Gã tự nhủ:

-Mình cứ chạy quanh gốc cây là quỷ nhập tràng đuổi không kịp.

Gã dừng bước toan chạy quanh thì đột nhiên sau gáy bị nắm chặt. Gã bị thầy ma nhấc lên.

Thầy ma cất tiếng hỏi:

-Người ăn cắp bánh của ta phải không?

Đã đến nước này, gã ăn xin khi nào còn dám chối cãi đành gật đầu.

Thầy ma gạn hỏi:

-Người...người ăn rồi phải không?

Gã ăn xin lại gật đầu.

Thầy ma giơ tay kéo áo gã ăn xin đánh “soạt” một tiếng. Áo gã bị rách ngay một mảng xuống đến bụng dưới. Miếng áo rách rộng chừng bốn tấc, dài đến hai thước, gã ăn xin chỉ mặc một manh áo, nên vừa bị thầy ma móc rách đã lộ da thịt từ trước ngực xuống bụng.

Tử thi lại nói:

-Ta phải mổ bụng người để móc ra.

Gã ăn xin hồn vía lên mây run run nói:

-Ta... ta mới cần một miếng...

Gã sợ hãi quá không nói thêm được nữa. Gã vẫn tưởng quỷ nhập tràng chứ có ngờ đâu đây là người sống.

Nguyên Ngô Đạo Nhất bị lão già lùn ồm đánh hai chưởng trúng ngực, lại bị Lý Đại Nguyên đâm cương câu vào bụng. Y liền bế tắc huyết mạch cho ngất đi. Hồi lâu y dần dần tỉnh lại.

Bụng tuy là chỗ trọng yếu của con người nhưng bị ngoại vật đã thương thì không chết ngay được.

Ngô Đạo Nhất liền bò vào chỗ nướng bánh để tìm một vật mà y dấu trong đó. Y đã dùng thuốc dịch dung để hoá trang và ẩn cư tại Hầu Giám Tập là cốt ý bảo vệ vật này để tránh bọn cường địch khởi truy tầm ra. Y ở đây đã ba năm được bình yên vô sự.

Mọi người ở Hầu Giám Tập đối với mục già lưng còng túc(Ngô Đạo Nhất) chẳng có tiếng tăm gì, chẳng ai để ý và không ai hay y đã giả lưng còng, hoặc không phải là người già cả hay không phải là người bán bánh thật sự.

Mãi đến lúc Ngô Đạo Nhất nghe tiếng còi dồn dập và hơn hai trăm nhân mã bao vây, y mới biết là hành tung mình đã bị bại lộ. Trong khi hoảng hốt y không biết giấu vật đó vào đâu liền nhét ngay vào chiếc bánh nướng.

Lý Đại Nguyên xuất hiện chìa tay ra bảo đưa đây. Ngô Đạo Nhất đi một nước cờ nguy hiểm là đưa ngay cái bánh có dấu vật đó cho Lý Đại Nguyên. Quả nhiên Lý Đại Nguyên tức giận liệng bánh đi.

Ngô Đạo Nhất, sau khi bị thương tỉnh lại, không nhớ được mình đã giấu vật đó trong cái bánh nào nên hề thấy bánh nào là bữa ra tìm.

Sau y tóm được gã ăn xin thì nghĩ ngay rằng gã này đói quá chắc đã ăn bánh và nuốt luôn vật kia vào bụng rồi nên y muốn mổ bụng gã ra lấy lại.

Nhưng lúc này Ngô Đạo Nhất không có binh khí trong người biết làm sao mổ bụng gã được. Y nghiêng răng rút lưỡi cương câu ở trong bụng ra, toan xoay mũi câu lại mổ bụng gã ăn xin. Nhưng lưỡi câu vừa rút ra khỏi bụng, y đau đớn không thể chịu được, máu do miệng vết thương tuôn ra như suối. Đầu cương câu đã chạm vào bụng gã ăn xin nhưng tay trái Ngô Đạo Nhất bỗng nhiên nhũn ra, người gã ăn xin rớt ngay xuống đất. Tay phải Ngô Đạo Nhất cầm cây cương câu đâm về phía trước lạc vào quăng không. Hai chân y trượt đi rồi nằm lăn ra. Y đẩy lên mấy cái rồi nằm im. Bây giờ y mới chết thật.

Người Ngô Đạo Nhất đề lên gã ăn xin, nên gã phải cựa quậy hồi lâu mới bò dậy được. Gã liền trở gót chạy ngay. Thật là một phen hú vía!

Gã ăn xin mới chạy được mấy bước thì chân lại nhũn ra ngã nhào đi mấy vòng rồi ngất xỉu. Tay gã vẫn nắm chặt miếng bánh còn lại.

Anh trăng khi tỏ khi mờ, tựa hồ chui qua làn mây chiếu xuống cái thây ma Ngô Đạo Nhất lại từ từ di chuyển chiếu vào mình gã ăn xin.

Đột nhiên ở góc đông nam vắng vắng có tiếng vó ngựa vọng lại. Tiếng vó ngựa này đi rất nhanh, vừa mới nghe vang lên mà chớp mắt đã tới gần.

Dân cư Hầu Giám Tập vừa bị một phen hú vía đã như chim phải tên bây giờ lại nghe tiếng vó ngựa giữa đêm khuya thì không khỏi phập phồng lo sợ. Người nào cũng run bần bật. Nhưng lần này chỉ có hai con ngựa đi đến và không có tiếng còi inh ỏi như lần trước.

Đôi ngựa này hình dạng rất kỳ dị. Một con từ đầu đến đuôi sặc đen, bốn vó sặc trắng đó là con “Ô Vân cải tuyết”, một giống ngựa nổi tiếng lương câu. Còn một con nữa thì trái lại chỉ có vó là sặc đen còn toàn thân trắng như tuyết. Không biết nó là giống ngựa gì. Nếu quả nó mang tên “Tuyết cải ô vân” thì thiệt là một giống ngựa tuyệt quý.

Người cưỡi trên lưng con ngựa bạch là một thiếu phụ mình mặc áo trắng. Nếu thiếu phụ không thắt đai lưng màu đỏ thì ai cũng cho là người mặc hiếu phục. Trên cái đai màu đỏ có đeo một thanh trường kiếm.

Người cưỡi ngựa ô là một hán tử trung niên toàn thân mặc đồ đen, trên lưng cũng đeo trường kiếm. Hai người phóng ngựa nhanh như bay sóng mai mà đi. Khách kỳ mã ngồi trên lưng ngựa nhưng ra vẻ thanh nhàn yên ổn chẳng khác gì đang tản bộ trong sân.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người này đã nhìn thấy trên đường phố có một thây ma và một căn nhà bị tàn phá tan hoang, bất giác đồng thanh la lên:

-úì chà!

Hán tử áo đen vung roi ngựa ra cuốn lấy cổ thi thể Ngô Đạo Nhất kéo đi mấy thước. Dưới ánh trăng, thiếu phụ nhìn rõ một xác chết liền lên tiếng;

-Ngô Đạo Nhất đây mà! Thế này thì An Kim Dao đã ra tay rồi.

Hán tử trung niên lại hất roi ngựa một cái, liệng xác Ngô Đạo Nhất xuống đường nói:

-Ngô Đạo Nhất chết chưa lâu vết thương hãy còn rỉ máu. Ta có thể đuổi kịp được.

Thiếu phụ gật đầu.

Đôi người ngựa lại phóng về phía tây.

Nhưng lạ thay! Tám vó ngựa gõ xuống đường lát đá xanh nghe bộp bộp tựa hồ như chỉ có một ngựa mà thôi.

Đôi ngựa này vó trước vó sau cất lên hạ xuống rất chỉnh tề và đẹp mắt. Bất luận là ai, nhìn thấy bước chân của chúng cũng phải cho là chúng được huấn luyện lâu ngày, nên phóng nước đại mà chân bước vẫn chẳng so le.

Cặp ngựa lúc này càng chạy nhanh hơn, vụt một cái đã lướt tới ngoài thành Biện Lương.

Đến quãng đường hẹp, đôi ngựa không thể đi song song được nữa. Thiếu phụ liền dừng cương một chút để nhường cho Hán tử lên trước. Hán tử áo đen nghiêng đầu nở một nụ cười rồi phóng ngựa đi luôn.

Thiếu phụ cho ngựa chạy theo sát nút.

Đôi tuấn mã này cước lực tuyệt luân ngựa thường không thể bì kịp.

Hai người coi tình trạng cái chết của Ngô Đạo Nhất đã phỏng đoán là có thể đuổi kịp được đoàn người ngựa trại Kim Đạo, mà thủy chung vẫn không thấy tung tích chúng đâu cả. Hai người có biết đâu lúc Ngô Đạo Nhất chết thật thì bọn người trại Kim Đạo đã chạy xa rồi.

Hai người phóng ngựa đuổi thêm hai giờ nữa rồi mới cho nghỉ lại một chút, rồi lại lên ngựa ra đi cho tới lúc gần sáng thì đằng xa ở trong vùng thoáng đã có mấy ngọn lửa bốc lên. Hai người nhìn nhau mỉm cười rồi nhảy xuống ngựa.

Thiếu phụ đón lấy dây cương trong tay Hán tử. Nàng dắt đôi ngựa buộc vào gốc cây, hai người thi triển khinh công đi về phía có lửa cháy.

Mấy ngọn lửa này ở ngoài đồng nội coi rất gần mà thực ra xa tới hơn mười dặm. Nhưng hai người này khinh công vào hạng thượng thặng đi như gió cuốn mây bay.

Lúc gần đến nơi quả thấy một đoàn người chia ra vây quanh mười mấy đống lửa. Bỗng nghe những tiếng nuốt ừng ực thì ra bọn này đang bụng những bát mì lớn mà ăn.

Hai người định dòm dò trước xem sao, nhưng nơi đây là một khu bình nguyên bát ngát nên không có chỗ để ẩn thân.

Khi còn cách đoàn người còn mười mấy chục trượng thì hai người sóng vai đi thông thả lại.

Trong đoàn người bỗng có tiếng quát hỏi:

-Ai đó? Đến đây làm chi?

Hán tử bước lên một bước khoanh tay tươi cười hỏi lại:

-An trại chúa có trong đó không? Những ông bạn nào ở đây?

Chu Mục đã ăn xong bát mì toan truyền lệnh cho đoàn người khởi hành thì nghe có tiếng bước chân và trong đoàn mình có tiếng quát hỏi. Lão liền ngẩng đầu lên xem. Giữa ánh lửa sáng, lão nhìn rõ hai người mới đến một nam một nữ một người mặc áo đen một người mặc áo trắng đứng sóng vai trước mặt mình. Cả hai người

đều vào hạng trung niên. Hán tử áo đen phong tư tuấn nhã mà thiếu phụ cốt cách cũng thanh kỳ, áo xiêm diêm dúa, lưng đeo trường kiếm.

Chu mục run lên, lão biết ngay hai người đó là ai rồi. Lão đứng thẳng người lên khoanh tay nói:

-Té ra là Hiền kang lệ Thạch trang chúa ở Huyền Tố Trang tại Giang Nam đã giá lắm!

Rồi lão lớn tiếng hô:

-Chúng huynh đệ! Mau mau đứng lên thi lễ! Hai vị này là Thạch Trang chúa và phu nhân tiếng tăm lừng lẫy hai miệt nam bắc sông Đại Giang.

Bọn hán tử đều đứng dậy khom lưng thi lễ.

Chu Mục nghĩ thầm trong bụng:

-Đôi vợ chồng Thạch Thanh và Mẫn Nhu này vốn không có đi lại với trại Kim Dao. Thế mà đang đêm lại tìm tới đây chẳng biết có dụng ý gì? Hay là họ cũng vì vật đó mà đến?

Lão đảo mắt nhìn bốn phía thì thấy đồng bằng bát ngát. Tuyệt không có người nào nữa. Lão nghĩ thầm:

-Tuy kiếm thuật hai vợ chồng nhà này đã đến mực thông thần, nhưng dù là hảo hán cũng không thể địch nổi nhiều người, thì ta còn sợ gì hấn?

Thạch phu nhân Mẫn Nhu khẽ bảo chồng:

-Vị này là Chu Mục lão gia ở Ưng thảo môn.

Tuy nàng nói nhỏ nhưng Chu Mục cũng nghe rõ. Lão không khỏi lấy làm đắc ý, liền nói:

-Té ra Băng Tuyết thần kiếm cũng biết tên lão phu.

Rồi lão vội tiếp ngay:

-Lão phu không dám! Chu Mục này xin bái kiến Thạch trang chúa và Thạch phu nhân.

Đại đa số bọn hán tử trại Kim Dao không hiểu lai lịch Huyền Tố trang chúa cùng phu nhân như thế nào, nhưng thấy Tứ đầu lĩnh Chu Mục đối với hai người tỏ vẻ cung kính thì biết ngay là đôi vợ chồng có vẻ phong lưu văn nhã kia không phải là hạng tầm thường.

Thạch Thanh tởm tởm cười nói:

-Các vị bằng hữu đang dùng bữa, tại hạ đâu dám quấy nhiễu ? Xin các vị cứ ngồi xuống.

Thạch Thanh lại quay sang nói với Chu Mục:

-Chu bằng hữu ! Bọn tại hạ đã mấy lần được gặp Nhất Phi Xung Thiên Trang huynh tức Trang Chấn Trung tại quý môn. Vậy chúng ta cũng là chỗ quen thuộc chứ không phải người xa lạ.

Chu Mục nói:

-Nhất Phi Xung Thiên là sư thúc của lão phu.

Trong bụng lão nghĩ thầm:

-Tuổi người còn nhỏ hơn ta mà đã kêu sư thúc ta bằng Trang huynh, thì rõ ràng người có ý cho mình là bậc trưởng bối ta.

Nên biết rằng, trong võ lâm thứ tự về bề bậc là một điều tối quan hệ. Văn biếu gặp hàng trưởng bối cố nhiên phải tỏ vẻ cung kính. Bậc trưởng bối đã sai bảo điều gì thì không được coi thường hay phản bội.

Vợ chồng Thạch Thanh thấy Chu Mục sa sầm nét mặt thì hiểu ý ngay liền cười nói:

-Xin lỗi ông bạn ! Ngày trước có cuộc hội họp ở Hoa Sơn, Trang huynh đã nói đến võ công quý môn, vợ chồng tại hạ bội phục vô cùng. Tại hạ kém đường giao thiệp thành ra câu nói có điều mạo phạm. Mong rằng Chu thế huynh tha lỗi cho.

Thạch Thanh kêu Chu Mục bằng Chu thế huynh cũng vẫn tự đứng vào hàng trưởng bối.

Chu Mục nói:

-Nếu tại hạ có điều mạo phạm tới hai vị, tưởng hai vị cũng nên châm chước cho. Hai vị dạy bảo điều chi mà sức tại hạ có thể làm nổi là nhất định tuân theo. Còn như việc có dính líu đến tệ trại thì tại hạ chức phận kém cỏi, nên không chủ trương được.

Thạch Thanh bụng bảo dạ:

-Thằng cha này giọng lưỡi đáo để lắm ! Y trút hết trách nhiệm sang người khác.

Y nghĩ vậy liền nói:

-Vụ này không có liên quan gì đến quý trại, tại hạ chỉ muốn hỏi riêng Chu thế huynh một việc. Số là vợ chồng tại hạ muốn kiếm một người. Y từ Quảng Đông thẳng tới Biện Lương. Tên y là Ngô Đạo Nhất, chuyên sử đôi phán quan bút. Người y cao nghệu, vào khoảng ba mươi tám, ba mươi chín tuổi. Tại hạ còn nghe nói gần đây y cải trang làm một người lưng còng, ẩn tính mai danh tại khu phụ cận thành Biện Lương. Chẳng hiểu Chu thế huynh có nghe được tin tức gì về y không ?

Thạch Thanh vừa nói đến ba chữ Ngô Đạo Nhất thì lập tức những người ở trại Kim Dao đều rúng động. Có người chưa ăn xong bát mì cũng bỏ xuống.

Chu Mục lẩm bẩm::

-Gã ở miệt động đến đây dĩ nhiên là đã phát giác ra Ngô Đạo Nhất chết rồi. Nếu mình còn giấu diếm không nói chẳng hóa ra lá non tay lắm ư ?

Lão nghĩ vậy liền cười ha hả đáp:

-Thạch trang chúa ! Thạch phu nhân ! Hai vị hỏi đến người đó thật vừa khéo. Gã họ Ngô võ công hãy còn kém cõi nên tại hạ đã lập được công lao cho hai vị rồi. Gã Ngô Đạo Nhất kia đắc tội với hai vị nên tề trại đã xử gã rồi.

Chu Mục vừa nói vừa chăm chú nhìn Thạch Thanh để xem y lộ vẻ vui mừng hay tức giận.

Thạch Thanh càng nghe lão nói càng biết lão là tay lợi hại. Y liền tùm tùm cười nói:

-Ngô Đạo Nhất vốn không quen biết bọn tại hạ thì làm gì có chuyện đắc tội với vợ chồng tại hạ. Bọn tại hạ từ nam lên bắc truy tìm y vì một mục đích khác, nói ra sợ Chu thế huynh cười chê, đó là vì y có dặt trong mình một vật.

Chu Mục hơi biến sắc nhưng chỉ thoáng qua rồi trấn tĩnh lại được ngay. Lão cười đáp:

-Bọn thám tử của hai vị thiệt là linh mãnh. Về chuyện này tề trại cũng đã được tin tức rồi. Chẳng giấu gì Thạch trang chúa : Chuyến này tại hạ dẫn bọn anh em đến đây, cũng vì việc đó. Không biết quân chó má nào đã phao tin thất thiệt khiến cho Ngô Đạo Nhất phải uống mạng. Bọn tại hạ hơn hai trăm người bị phen uống công chẳng kể làm chi, song còn e trở về sẽ bị An đại ca quở trách là tại hạ làm việc bất lực. Trên chốn giang hồ, người ta thường hay đặt điều nói ngoa. Nếu họ tưởng trại Kim Dao được vật đó thực, sẽ đến kiểm chuyện với tề trại, chẳng hóa ra oan uổng lắm ru ?

Chu Mục ngừng một chút rồi quay lại bảo một tên thuộc hạ:

-Trưởng huynh đệ ! Chúng ta đánh chết họ Ngô trong trường hợp nào, xục tìm quán bán bánh nướng ra sao ? Người hãy thuật lại cho Thạch trang chúa và Thạch phu nhân nghe đi !

Một hán tử thấp bé lên tiếng:

-Chu đầu lĩnh vùng song chưởng đánh hất gã họ Ngô kia từ trên nóc nhà xuống đất. Gân cốt gã bị chấn động mà gãy đứt, ngũ tạng cũng tan nát ...

Hán tử này mồm miệng liên thoắng, nói trơn như cháo chảy, thuật hết lại một lượt. Y kể sơ lược cả việc Chu Mục khám xét cái bọc trên lưng Ngô Đạo Nhất.

Thạch Thanh gật đầu nghĩ thầm:

-Lão Chu Mục này từ lúc thấy mình đã gia tâm phòng bị mà có vẻ hồi hộp không yên. Giữa Huyền Tố trang và kim đao trại trước nay không có chuyện gì xích mích. Nếu lão không lấy được vật kia thì hà tất đối với vợ chồng mình lão phải đề phòng cẩn thận đến thế ?

Thạch Thanh còn biết rằng nếu bọn Kim Dao trại không lấy được vật đó thì thôi, mà nếu quả đã lấy được thì nhất định ở trong tay Chu Mục. Thạch Thanh liếc mắt nhìn hấy bọn Kim Dao trại tuy dư hai trăm người mà tên nào cũng trắng kiện kiêu

mãnh. Tuy trong đám này không có tay cao thủ hạng nhất nào, nhưng bọn họ nhiều người khó mà tranh đấu được.

Thạch Thanh là người bề ngoài có vẻ hòa nhã mà trong bụng rất cương quyết. Vừa rồi những lời nói của Chu Mục đã có vẻ xói móc với y. Y lẩm bẩm:

-Người tưởng ta chỉ có hai vợ chồng thì không làm gì được người chăng ?

Rồi vẫn lộ vẻ tươi cười, y trở tay vào khu rừng mé tả ở phía xa xa nói:

-Tại hạ còn có câu chuyện muốn thương lượng với Chu thế huynh. Vậy mời Chu thế huynh qua khu rừng bên kia nói chuyện.

Chu Mục đáp:

-Những anh em đây đều là bạn tốt cả. Bất luận việc gì cũng có thể ...

lão định nói bất luận việc gì cũng có thể để cho họ nghe được chẳng có gì đáng quan ngại, nhưng lão chưa dứt lời thì đột nhiên thấy cổ tay bên trái rung lên. Lão đã bị Thạch Thanh kèm chế.

Cầm nã thủ pháo này là phép cầm nã của Ứng trảo môn, Chu Mục chưa giao thủ mà đã bị bắt về tay đối phương, lão tức giận vô cùng.

Thạch Thanh đồng dạng nói:

-Chu thế huynh đã nghe lời tại hạ. Như vậy thật là hay lắm !

Rồi y quay lại bảo Mẫn Nhu:

-Nương tử ! Ta cùng Chu thế huynh qua bên kia nói chuyện riêng rồi trở lại ngay lập tức. Vậy nương tử hãy chờ đây một chút.

Nói xong y từ từ bước đi.

Mẫn Nhu dịu dàng đáp:

-Xin tướng công tùy tiện !

Đôi vợ chồng này thật kính nể nhau như khách. Cách giữ lễ rất là chu đáo.

Bọn Kim Dao trại thấy Thạch Thanh cười hì hì cùng đi với Chu Mục tựa hồ không có ác ý chi hết mà phu nhân còn ở lại đây thì không nghi ngờ gì cả. Chúng có biết đâu bản lãnh của Chu Mục như vậy mà đã bị Thạch Thanh kèm chế không một tiếng động.

Thạch Thanh nắm tay Chu Mục kéo đi mỗi lúc một nhanh. Chu Mục chỉ muốn dừng chân đi chậm lại một chút là lại bị ngã lăn ra nên phải thục mạng chạy theo.

Thạch Thanh bỗng bỏ tay ra cười nói:

-Chu thế huynh ! ...

Chu Mục nổi giận hỏi:

-Người làm trò gì thế ?

Tay phải ra chiêu “Bác sư thủ” chụp xuống trước ngực Thạch Thanh.

Thạch Thanh tay trái đưa từ trái sang phải thành một đường rồi nắm lấy cổ tay đối phương. Y lại quét sang bên trái nắm luôn cả hai tay Chu Mục bẻ quặt về sau lưng.

Chu Mục vừa kinh hãi vừa tức giận, co chân phải đá về phía sau. Thạch Thanh cười nói:

-Hà tất Chu thế huynh phải nổi giận ?

Chu Mục thấy hai huyết “phục quý” và “hoàn khiêu” bị tê nhức. Cái đá của lão lực đạo chưa đủ để phóng ra thì đã mềm nhũn rủ xuống. Như vậy lão chỉ còn một chân trái đặt dưới đất, nếu lại cất lên đá về phía sau thì tất người phải ngã chúi về phía trước. Gã then quá mặt đỏ bừng lên, tức giận ấp úng:

-Người ... người ...

Thạch Thanh giận dữ nói:

-Cái vật trong người Ngô Đạo Nhất, Chu thế huynh đã lấy được rồi, tại hạ muốn xem một chút. Vậy thế huynh lấy ra đưa đây !

Chu Mục nói dối:

-Vật đó quả có thực, nhưng không ở trong mình ta. Người có muốn coi thì chúng ta trở về bên kia mới lấy được.

Lão muốn lừa gạt Thạch Thanh về đến bên đồng lửa rồi sẽ ra hiệu cho bọn thuộc hạ vây đánh thì dù võ công Thạch Thanh có cao cường đến đâu cũng khó lòng địch nổi.

oOo